

Черни разплетени коси на тежки кичури падаха по раменѣтъ ѝ. Лицето ѝ бѣ благо, добро и усмихнато.

Тая жена спрѣ момченцето и го попита кждѣ отива.

— На разхотка, — отговори момчето и въздѣхна. Въ гласа му звучеше скръбъ.

— Защо си тѣжно? — попита го жената.

— Тато и чичо се каратъ въ кѣши. Азъ не мога да гледамъ това и излѣзохъ да се поскитамъ.

— Защо се каратъ? — попита жената.

— Не могатъ да раздѣлятъ богатствата си, — каза момчето. Чичо не иска да работи земята. Той я отстъпва на тате, а иска паритѣ и скѣпоцѣнноститѣ. Затова се каратъ.

— Така ли! — каза жената. — Върни се скоро въ кѣши и кажи на чичо си, че утрѣ той ще получи много скѣпоцѣнни камъни.

— Коя си ти? — попита момчето.

— Азъ съмъ дѣщеря на магесницата, която живѣе горѣ въ пещерята. Тя всичко може да направи.

Момчето се върна въ кѣши и разправи това на чича си. Той не повѣрва и каза:

— Азъ искамъ готовитѣ, които имамъ. Диамантитѣ на магесницата не ми сѣ потрѣбни.

На другия день сутринята, като станаха и малкото момче излѣзе да прибере поледената кофа отвънъ, стана едно чудо, което замая всички. Ледътъ внезапно се раздроби на хиляди малки парчета и всѣко

